

The Goose is Out #2 vraag 1
2 maart 1981 AM in Boeddhal.

OSHO, IK VOEL DAT WE MOETEN HAASTEN, DAT ER NIET VEEL TIJD MEER OVER IS. DE COCON VAN SLUIMER WAARIN IK BESTA LIJKT ME TE VERSTIKKEN, EN IK BEN BANG DAT IK HET NOOIT ZAL BEREIKEN. U ZEGT DAT DE GANS ER AL UIT IS. WAAROM VOELT HET ZO ONMOGELIJK OM DIT TE VATTEN?

Anand Bhagawati, het is moeilijk te begrijpen omdat de gans eruit is. Als ze erin was zou het niet moeilijk zijn om haar te pakken. De fles is dood – je kunt haar vastpakken. De fles is als filosofie, theologie, dogma, geloof, cultus, leerstelling – gewoon een lijk. De gans is levend, het is het leven zelf; je kunt het niet vastpakken. Het is niet conceptueel, het is existentieel. Wie gaat wie vastpakken?

Jij bent de gans! De mind is je fles, en de mind is niet iets dat gebroken kan worden. Het is niet materieel: het is enkel een gedachte, een verbeelding, hetzelfde spul als waar dromen van gemaakt zijn. Je kunt een droom niet vernietigen, je kunt een droom niet doden, je kunt hem niet met een zwaard bestrijden, je kunt hem niet in vuur verbranden. Je moet gewoon wakker zijn en de droom verdwijnt. Het is in feite niet juist om te zeggen dat de droom verdwijnt, want hij was er van het begin af aan al niet; hij leek er alleen maar te zijn. Dat is de betekenis van het Oosterse woord MAYA, "illusie": een begoocheling; het verschijnt maar het bestaat niet echt. Je kunt de horizon in de verte zien -- Het VERSCHIJNT, het lijkt echt. Het lijkt alsof de aarde de hemel daar ontmoet; enkel een kleine inspanning en je kunt het bereiken. Het lijkt binnen je vermogen te liggen om het te bereiken, maar je zult het nooit halen om de eenvoudige reden dat het enkel een verschijning is, het is geen realiteit. De aarde en de hemel komen nooit samen, er is geen ontmoetingsplaats. Dus hoe dichterbij de zogenaamde horizon komt, des te verder verdwijnt de horizon van je vandaan. Het verschil tussen jou en de horizon blijft altijd constant.

Albert Einstein zegt dat het enige constante ding in het bestaan de snelheid van het licht is. Ik ben geen natuurkundige, en weet niet of hij al dan niet gelijk heeft, maar ik weet een ding dat absoluut constant is en dat is de afstand tussen jou en de horizon. Die is volkomen constant; niet een enkele centimeter kan het minder zijn, noch kan het een centimeter meer zijn. Het verschil, de afstand tussen het werkelijke en onwerkelijke kan niet verminderd worden.

De mind is onwerkelijk, vandaar dat het niet werkelijk een kwestie is om eruit te komen, het is enkel een kwestie van ZIEN.

Vandaar dat de gekke meester Nansen zei: "Kijk, de gans is eruit!" Hij was geen logische verklaring aan het geven -- hij was niet aan het zeggen: "Zie, DAAROM is de gans eruit." Hij was zelfs niet aan het zeggen wat Christmas Humphrey hem schijnbaar laat zeggen. Christmas Humphrey zegt: "Daar is de gans eruit!" Dat kan niet door Nansen gezegd zijn. Nansen wijst niet naar daar en hier, hij verwijst zelfs niet naar dan en nu, hij zegt gewoon: "Kijk, de gans is eruit! Ze is er nooit in geweest, ze kan er niet in zitten."

Je bewustzijn is er altijd uit, het is de vrijheid zelf. Maar het probleem ontstaat, Bhagawati, omdat jij het wilt grijpen. Dit is de MIND die tracht iets te grijpen wat boven zijn vermogens ligt. Het denkbeeldige kan het werkelijke niet grijpen en het werkelijke kan het denkbeeldige niet grijpen, onthoudt het. Het denkbeeldige kan niet grijpen omdat het niet bestaat; het

werkelijke kan het denkbeeldige niet pakken want hoe kun je iets denkbeeldigs vastpakken? Het is er helemaal niet.

Vandaar dat Gautam Boeddha zegt: "Zodra je volkomen leeg en bewust bent, heb je alles gevonden." Het is enkel een kwestie van je wakker te schudden. Het is een nachtmerrie -- de gans in de fles is een nachtmerrie -- en soms kan het in een vreemde situatie gebeuren. Het is in vele vreemde situaties in het verleden gebeurd.

In Joseph Grimaldi's memoires, geredigeerd door Charles Dickens, staat het volgende verhaal:

In juli van dit jaar vond er een buitengewone gebeurtenis plaats in Sadler's Wells, wat nog een tijdlang het grootste onderwerp van gesprek in de buurt was. Het gebeurde als volgt: Kapitein George Harris, van de Royal Navy, was kortgeleden na een lange reis teruggekeerd naar Engeland. Van de uitbetaalde bemanning waren velen hun commandant naar Londen gevolgd en gingen daar genieten zoals zeelieden dat gewoonlijk doen. Sadler's Wells was in die tijd een beroemde recreatieplaats voor matrozen en het balkon was soms bijna alleen bezet door de zeelui en hun vrouwelijk gezelschap. Een groot deel van Kapitein Harris' mannen had hier op een avond zijn toevlucht genomen, en onder hen was een man die doofstom was en al jarenlang zo.

Deze man werd door zijn scheepsmaten op de eerste rij van het balkon gezet. Grimaldi was die avond op zijn best en ofschoon de toehoorders brulden van het lachen, leek niemand meer van zijn plezier en humor te genieten dan deze arme kerel. Zijn kameraden schonken goedgehartig heel veel aandacht aan hem en een van hen, die goed met zijn vingers kon spreken, vroeg hem hoe hij de show vond. Waarop de doofstomme man op dezelfde manier antwoordde en met verschillende gebaren van groot genoegen, dat hij nog nooit half zo iets komisch had gezien.

Bij het voortgaan van het optreden werden de trucs en grappen nog onweerstaanbaarder en tenslotte, na hevige lachsalvo's en applaus waarvan het theater schudde en waarin de doofstomme man naar hartelust meedeed, keerde hij zich plotseling naar zijn maat, die naast hem zat en riep met veel vrolijkheid uit: "Wat een verdomd grappige kerel!"

"Wel allemachtig, Jack!" schreeuwde de andere man, vol verbazing terugdeinzend: "Kun jij praten?"

"Praten!" antwoordde de ander: "Ja, dat kan ik, en horen ook."

Hierop gaf het hele gezelschap drie stevige juichkreten en toen het optreden afgelopen was verplaatsten ze zich in een grote processie met de herstelde man in het midden, hoog op de schouders van een half dozijn vrienden. Een menigte mensen verzamelde zich snel bij de deur, en veroorzaakte grote opwindning en nieuwsgierigheid toen het nieuws van mond tot mond ging dat een doofstomme man weer kon praten en horen, allemaal door de bekwaamheid van Joey Grimaldi.

De waardin van de herberg, die dacht dat Grimaldi zijn patiënt wel zou willen zien, vertelde tegen de man dat als hij de volgende morgen langskwam, hij de acteur zou kunnen zien die hem zo veel had laten lachen. Grimaldi, op de hoogte gebracht van de gebeurtenis, begaf zich naar het huis op de afgesproken tijd en ontmoette hem, vergezeld van een aantal van zijn kameraden, die allemaal nog hun levendige belangstelling bleven tonen in de plotselinge verandering die hun vriend was overkomen, en bleven juichen en drinken en iedereen in het huis trakteren, als bewijs van hun voldoening.

De man die een intelligente, welgemanierde kerel bleek, zei dat hij in het eerste deel van zijn leven zowel goed praten als horen kon en dat hij het verlies van beide zintuigen

toegeschreven had aan de intense hitte van de zon in dat andere eind van de wereld waar hij geweest was en waaruit hij kortgeleden was teruggekeerd. Hij voegde eraan toe dat hij de vorige avond heel lang een krachtig verlangen had gevoeld om zijn genoegen te uiten met wat er op het toneel gebeurde en dat na een prestatie van Grimaldi die hem als bijzonder amusant overkwam, hij zich heel sterk had ingespannen om zijn gedachten uit te spreken, waarin hij tot zijn eigen verbazing, niet minder dan die van zijn kameraden, slaagde. De heer Charles Dibdin, die aanwezig was, stelde verscheidene vragen aan de man en uit zijn antwoorden bleek aan iedereen aanwezig dat hij de waarheid sprak. In feite werd zijn verhaal enigermate bevestigd door Kapitein Harris zelf, want op een avond, ongeveer zes maanden later, toen Grimaldi de gebeurtenis vertelde bij zijn verblijf in Covent Garden, merkte die heer die toevallig aanwezig was onmiddellijk op, dat hij geen reden had gezien om uit het gedrag van de man op te maken dat hij een bedrieger zou zijn en dat hij hem op die dag had gezien in het volle bezit van zijn verstand.

Wat was er feitelijk gebeurd? Gewoon een lachen dat hem tot in zijn diepste kern raakte. Een ogenblik lang vergat hij dat hij in de fles was. Een ogenblik lang was hij uit de fles. Een ogenblik lang waren die veertig jaren van doofheid en stomheid verdwenen. Het is een eenvoudige vergeetachtigheid.

Dat is wat er gebeurt in de tegenwoordigheid van de meester. Soms kan het zonder meester gebeuren - Grimaldi was geen Nansen. Grimaldi was zelf verbaasd. Hij kon zijn ogen niet geloven -- hij probeerde niet de man te laten ontwaken. Het is in het verleden in vele vreemde situaties onverwacht gebeurd. Het is, in feite meer onverwacht gebeurd dan het ooit met verwachting plaats vond, omdat verwachting tot de mind behoort en als je niets verwacht ben je meer ontspannen, je bent kalmer, meer op je gemak. De gans kan makkelijker uit de niet bestaande fles glippen als ze ontspannen is. Als ze gespannen is en eruit probeert te komen, zal de spanning zelf haar erin houden.

Dat is wat er met jou aan de hand is, Bhagwati. Je zegt:

WAAROM VOELT HET ZO ONMOGELIJK OM DIT TE VATTEN?

Het is onmogelijk te grijpen! Als je probeert het te grijpen, is het onmogelijk; als je het willen pakken loslaat, is het onmiddellijk mogelijk, terstond mogelijk, geen enkel ogenblik gaat er zelfs verloren.

Het verhaal gaat dat in de vorige eeuw een vooraanstaand Europees arts een oudere man aan het onderzoeken was. Na hem volledig nagekeken te hebben en geluisterd te hebben naar zijn vele vage klachten, kon de dokter lichamelijk niets verkeerd vinden die de symptomen van deze patiënt konden verklaren. We zouden voor kunnen stellen dat het in de dokter opkwam, net als bij een van zijn collega's later op de dag, dat de lichamelijke klachten van deze patiënt in alle waarschijnlijkheid een masker waren voor diep verborgen emotionele stress en depressie.

Plotseling kreeg hij een geniaal idee. Hij zei tegen de oude man dat Josph Grimaldi, misschien de grootste clown van alle tijden, in de stad was voor een optreden diezelfde avond en hij vertelde het hele verhaal wat ik zojuist aan jullie heb verteld. De dokter haalde zijn schouders op over zijn onvermogen om tot een diagnose te komen en stelde de patiënt voor: "Waarom ga je niet naar Grimaldi kijken vanavond?"

Een verdrietige en teleurgestelde uitdrukking trok plotseling over het gezicht van de oude man en hij riep uit: "Oh, maar u begrijpt het niet. Ik BEN Grimaldi."

Het is wel voorgekomen dat in het gezelschap van een pseudomeester iemand verlicht is geworden, in een situatie waar geen meester bij was, gewoon een natuurlijke toevalligheid en iemand is verlicht geworden.

Lao Tse werd verlicht toen hij een dood blad van een boom zag vallen. Hij zat jarenlang onder een boom te mediteren, en er gebeurde niets -- en hij was bij een groot meester geweest. Iets werd er gemist. Hij probeerde te hard de waarheid te grijpen; juist die inspanning was de hindernis. Die vroege lenteochtend, de vogels die zongen, de wiegende bomen, de zon die scheen en de geur van bloemen ... hij vergat alles wat verlichting betreft. Het is erg goed om zo maar eens alles wat verlichting betreft te vergeten, anders kan het je gek maken -- meer dan wat dan ook! Geld kan je niet zo gek krijgen, noch de politiek, omdat ze allemaal voor het grijpen zijn. Als je hard genoeg probeert kun je aan net zoveel geld komen als je maar wilt. Gewoon een beetje inspanning, een beetje geslepenheid, een beetje berekenend zijn -- iets Joods in je bloed -- en je zult slagen. Iets van een krankzinnige in je en je kunt een politicus worden.

Toen Adolf Hitler begon, had niemand ooit gedacht dat hij een van de grootste historische figuren van deze eeuw zou worden. Twee vrienden, een groot psycholoog en een groot theoloog, hoorden hem voor de eerste keer spreken en beiden waren het erover eens dat deze gek nooit in staat zou zijn naam te maken op wat voor manier dan ook. Beiden waren het hierover eens; de een was een expert in psychologische zaken, de ander was expert in theologische zaken. Een psycholoog en een spiritueel iemand waren het roerend met elkaar eens.

De man die theoloog was, werd uiteindelijk Paus. Tegen die tijd was Adolf Hitler de machtigste man van de wereld. De oude vriend van de Paus, de psycholoog, kwam hem opzoeken en herinnerde hem: "Wat zeg je er nu van? We waren het er beiden over eens dat deze mens nooit naam in de politiek zou maken. Hij was gewoon krankzinnig. Wie zou ervan onder de indruk raken in een land als Duitsland, wat over zijn intelligentie kan opscheppen en terecht en waarachtig kan snoeven? Het is een van de intelligentste landen ter wereld. Wie heeft zich door deze maniak voor de gek laten houden? We waren het erover eens, maar wat zeg je nu? Hij heeft zijn stempel gedrukt. Zijn naam zal voorgoed deel uitmaken van de geschiedenis."

De Paus keek de psycholoog aan en zei: "Ja, ik heb dat commentaar gegeven, maar in die tijd was ik niet onfeilbaar!"

Neurotici, fanaten, idioten, zij kunnen naam maken, zij kunnen grote politici zijn, zij kunnen de rijkste mensen ter wereld zijn, zij kunnen erg beroemd worden. Alles wat je nodig hebt is een dwaze drang om aan de top te zijn -- het is grijpbaar.

Verlichting is ongrijpbaar, dus hoe meer je het wilt grijpen, Bhagwati, des te minder is het mogelijk. Je kunt verlichting niet in je vuist houden -- hoe dichter de vuist, des te minder is het mogelijk. Maar je kunt verlichting in je open handen houden, dat is de enige manier om het te houden. In je open handen kun je de hele lucht vasthouden, alle sterren, het hele bestaan, maar in je gesloten vuist is er niets. Des te meer gesloten het is, hoe strakker gespannen, des te minder is de mogelijkheid dat daar iets kan zijn. Verlichting moet bereikt worden met open handen, door ontspannen, kalm en rustig in je wezen te verblijven.

Het overkwam Lao Tse op die manier. Jarenlang probeerde hij te grijpen en te grijpen, en er gebeurde niets. Die morgen vergat hij alles wat dat betreft. Het was zo mooi, zo zonnig, er was zo veel verrukking overal, waarom je druk maken over verlichting? Voor een ogenblik werd die ambitie opzijgezet. En net begon er bij toeval een dood blaadje, dat aan de boom gehangen moet hebben, te vallen.

Lao Tse zag het heel langzaam van boven vallen. Hij sloeg het gade, alleen maar een toeschouwer; er viel niets te doen. Hij observeerde het; hij bleef bewust van het wiegen en van het blad dat viel in de subtiele ochtendbries. Toen het op de grond neerstreek, vestigde zich ook iets in Lao Tse. Plotseling het gevoel van "Eureka!" Plotseling een grote uitbarsting van vreugde: "Aha!" Hij danste ... de gans was eruit!

Als de gans eruit is, wat kun je dan anders doen dan dansen, zingen, lachen -- lachen om de hele absurditeit van dit alles, dat je er nooit in was, dat je geloofde dat je erin was? Je geloof was de enige gevangenschap.

IK VOEL DAT WE MOETEN HAASTEN

Wat is de haast? De hele eeuwigheid is van jou! Je bent hier altijd geweest, je BENT hier, je zult ALTIJD hier zijn. Niets gaat ooit verloren. Nu is het een vaststaande wetenschappelijke waarheid dat niets ooit wordt vernietigd. Als materie niet wordt vernietigd, waarom zou bewustzijn dan vernietigd worden? Materie behoort tot een erg grof niveau van het bestaan. Als het grovere zo door het bestaan gewaardeerd wordt, denk je dat de hogere manifestatie niet op prijs wordt gesteld door het bestaan? Het hogere wordt meer gewaardeerd! Als materie volhardt en onmogelijk vernietigd kan worden, kan bewustzijn evenmin vernietigd worden. Het is de hoogste expressie van leven; er is niets hoger dan dit. Het is juist de Everest van het leven, de piek waaraan voorbij niets is. Het hele bestaan beweegt zich naar die piek. Er is geen haast. Het hele idee van haast is een schepping van de mind. Laat het me op deze manier zeggen: mind en tijd zijn synoniem; zodra je mind stopt, stopt de tijd ook. Hoe meer je in je mind bent, des te meer ben je in tijd; hoe minder je in de mind bent, des te meer ben je uit tijd.

Er is een beroemde uitspraak van Jezus Christus -- natuurlijk niet in de Bijbel vermeld. De Bijbel heeft veel mooie uitspraken van Jezus gemist, maar waarheid heeft zijn eigen manier om zich door te zetten. Het is door Soefi mystici door de eeuwen heen megedragen. De uitspraak is ... Iemand vraagt Jezus: "U spreekt steeds weer over het koninkrijk van God. Wat zal het bijzonderste zijn aan het koninkrijk van God? Wat zal het meest unieke verschijnsel zijn in het koninkrijk van God waar u over spreekt?"

Jezus zei -- een erg eenvoudige uitspraak maar erg veelbetekenend -- hij zei: "Er zal daar geen tijd meer zijn." Vreemd, onverwacht. Je zou iets anders van Jezus verwacht hebben: God de Vader zal daar zijn, de Heilige Geest zal daar zijn, al de heiligen zullen daar zijn en de engelen zullen op hun harpen spelen "Alleluia" -- zoiets als dat. En wat hij zegt is totaal anders. Hij zegt: "Er zal geen tijd meer bestaan." En hij heeft gelijk.

Eeuwigheid betekent tijdloosheid, maar de Joodse traditie waaruit drie godsdiensten zijn geboren -- het Joodse geloof, het Christelijk geloof en het Mohammedaanse geloof -- zij allen leven met het denkbeeld van één leven. Dat idee van één leven veroorzaakt haast, zorg, een constante stormloop om te bereiken, zonder precies te weten waar je wilt komen of waarvoor of zelfs wat je zal doen als je er komt. Er is een gekte gecreëerd omdat de tijd

kort is en uit je handen glipt en weldra zal de dood aan je deuren kloppen en je bent nog steeds onvervuld -- niets speciaals is er tot nu gebeurd.

Vandaar dat als de dagen voorbijgaan je angst steeds dieper wordt, je zorg wordt groter en groter, je leven wordt een last, je begint jezelf mee te zeulen. Je zit voortdurend te beven en bent bang dat je het niet zult halen.

Dat is wat Bhagawati zegt. Zij zegt:

DE COCON VAN SLUIMER WAARIN IK BESTA LIJKT ME TE VERSTIKKEN, EN IK BEN BANG DAT IK HET NOOIT ZAL BEREIKEN.

Er valt niets te bereiken! Alles wat nodig is, heeft plaatsgevonden; het is er vanaf het eerste begin. Je moet ervan genieten, niet het bereiken. Je moet je erin verheugen, niet het bereiken. Maar met het idee van een korte spanne tijds, enkel zeventig jaren, moet er wel een grote huivering over je komen, want een derde ervan zal verloren gaan in slaap, nog een derde deel zal verloren gaan in opvoeding, school, colleges, universiteiten en allerlei soorten nonsens. Het resterende derde zal verknoeid worden in geld verdienen, ruzie maken met je vrouw, voor de kinderen zorgen, de echtgenoot treiteren, vechten met de burens, wedijveren voor het een of ander.

Eigenlijk als je op een dag rustig gaat zitten en je schrijft op hoe je leven tot nu toe is verlopen, zul je geschokt zijn! Wat heb je nou gedaan? Zelfs kleine dingen nemen veel van je tijd -- je baard en snor scheren elke dag ... Kijk eens naar vrouwen die urenlang voor de spiegel staan -- zelfs de spiegels worden er moe van! Hoeveel tijd verknoei je met het lezen van dezelfde stomme dagbladen iedere dag? Het is hetzelfde verhaal; niets nieuws gebeurt er ooit. Er is geen nieuws; het is allemaal oud -- dezelfde verkrachting die al duizenden jaren gebeurt....

Net gisteren bracht Sheela een knipsel van een Engels nieuwsblad. Een bisschop -- wie anders? -- was tot twaalf jaar gevangenschap veroordeeld voor het verkrachten van vele vrouwen. Dat was zijn enige werk -- hij deed het op religieuze wijze. Maar dit is geen uitzondering; de enige fout van de bisschop was dat hij gepakt werd, want bisschoppen moeten dit wel doen. Zij zijn verordend om dit te doen, gedisciplineerd om het te doen! Hun hele structuur van leven is dusdanig dat het onecht, pseudo, dubbel is. Hij leefde een dubbelleven en al die verkrachtingen die hij beging werden gedaan na zijn mooie spirituele preken. Eerst hield hij een preek over de grote dingen van het leven -- en het celibaat moet een van die grote dingen van het leven zijn geweest -- en dan, vanwege zijn mooie preken, zijn aangeleerde geleerdheid en zijn masker van een religieuze heilige man, was hij in staat om allerlei soorten vrouwen te pakken. En dat waren onschuldige meisjes -- veertien, zestien, achttien jaar oud. Hij had dit jarenlang gedaan, maar wanneer je het achter een religieus scherm doet, is het makkelijker.

Een lange reportage, een verhaal van een hele pagina... ik zei tegen Sheela: "Bewaar dit, want het is iets ouds, het heeft altijd al plaats gevonden. Dit is wat de *rishis*, de *munis*, de bisschoppen, de heiligen altijd gedaan hebben. Deze man is ongelukkig."

Een van mijn leraren, een erg mooie oude man, had de gewoonte om voor het examen in de school te zeggen.... Hij was het hoofd van de toezichtcommissie. Ik hield van die oude man, zijn eerlijkheid, zijn waarachtigheid. Hij kwam tegen al de studenten zeggen: "Ik ben er niet tegen dat je afkijkt van anderen of dat je boeken mee hebt gebracht of dat je spiekbriefjes

hebt -- dat gaat mij niets aan. Mijn enige zorg is dat je niet gepakt wordt. Als je gepakt wordt dan krijg je moeilijkheden, dus let goed op... Als je er zeker van bent dat je niet gepakt wordt is dat geen probleem voor mij, maar als je gepakt wordt dan kan ik je niet redden."

Dus zei hij: "Ik zal je vijf minuten geven. Doe je ogen dicht en denk na over de situatie, en zij die boeken, briefjes, etc. meegebracht hebben om te spieken, kunnen dit aan mij geven -- er zal geen aandacht aan geschonken worden. Maar als je besluit om te spieken, zorg dat je niet gepakt wordt, wees dan slim genoeg, wees dan intelligent genoeg... En onthoudt één ding: dat als je intelligent genoeg bent dan heb je deze briefjes niet nodig! Dus laat me je waarschuwen dat het hebben van deze briefjes eenvoudig bewijst dat je niet intelligent genoeg bent en dat je gepakt gaat worden!"

En onmiddellijk begonnen mensen hun kopieën en notities te brengen -- en hij hielp bijna iedereen ervan af! Maar ik hield van die oude man; hij was oprecht. Hij zei dat het geen kwestie is van dat je bedrog pleegt, maar dat het zaak is dat je niet gepakt wordt.

Wat je in de dagbladen leest is dat sommige mensen gepakt zijn. Iedereen doet hetzelfde -- ja, met kleine verschillen, maar niet veel. De kwantiteit mag verschillen maar de kwaliteit is dezelfde. Moorden vinden plaats, verkrachtingen worden gedaan, oorlogen gaan door, allerlei stomme dingen gaan eeuwenlang maar steeds door, en je leest al die dingen en verknoeit je tijd -- een film zien, de TV show bekijken of luisteren naar dezelfde oude geschriften. Je hebt het duizenden keren gehoord, je kent het hele verhaal, maar toch ga je door met jezelf bezig te houden.

Als je in een leven van vijfenzeventig jaar zeven minuten kunt vinden die enkel van jou waren, zonder bezigheid, zonder afleiding, ontspannen, in rust in je eigen wezen, dan is dat genoeg. Maar zelfs die zeven minuten worden gemist, vandaar de haast: het leven is kort en het spoedt zich voorbij -- en er is geen ander leven. De dood zal komen en je zult uiterst leeg en onvervuld sterven. En die haast zal niets helpen, die haast maakt de dingen nog moeilijker. Ze laat je rennen, zeker, ze laat je schaduwen najagen, maar terwijl je schaduwen najaagt, ben je jouw tijd aan het verknoeien.

Bhagwati, je zegt:

IK VOEL DAT WE MOETEN HAASTEN...

Als je hier bij mij bent, vergeet dan alles wat haasten betreft, vergeet alles over tijd. Jezus zegt: er zal geen tijd meer bestaan in mijn koninkrijk van God. Ik zeg je: laat tijd vallen, en meteen, hier en nu, ben je in het koninkrijk van God. Waarom op het koninkrijk Gods gewacht? Ik zou graag de uitspraak van Jezus omkeren. Hij zegt: ga het Koninkrijk van God binnen omdat daar niet langer tijd zal zijn. Dit is niet juist, het is het paard achter de wagen spannen. Hoe zul je in het koninkrijk van God binnengaan? Waar vandaan wil je het koninkrijk van God binnengaan? Je zult, in feite, met het idee dat er geen tijd bestaat in het koninkrijk van God, enorm gehaast zijn: "Hoe moet je er snel komen? Hoe moet je het koninkrijk van God binnengaan zodat er geen tijd zal zijn, geen problemen, geen zorg en je in het eeuwige nu zult leven?" Maar dat 'nu' wordt een 'dan': nu wordt een doel.

Als je dit inziet, wil ik zeggen, laat tijd vallen, en juist in dat laten gaan is de gans eruit -- omdat tijd mind is. Laat tijd los en je BENT in het koninkrijk van God. Niet alleen ben je in het koninkrijk van God, maar je bent er altijd in geweest, maar tijd heeft een nachtmerrie rondom je gecreëerd en de mind heeft er allerlei soorten dromen gefabriceerd. Je was omgeven door een mist van je eigen creatie.

Je zegt:

DE COCON VAN SLUIMER WAARIN IK BESTA SCHIJNT ME TE VERSTIKKEN, EN IK BEN BANG DAT IK HET NOOIT ZAL BEREIKEN.

Ik ben ook bang! Als je het probeert te bereiken, Bhagwati, zul je het nooit bereiken. Laat het hele idee van bereiken vallen, vergeet het hele idee. Verheug je in het moment! Kun je de verre roep van de koekoek niet horen, kun je niet luistern naar de kraaien, kun je niet naar de vogels luisteren? Zij zijn nu en hier. Geen haast. Geen gisteren, geen morgen. Jezus zegt tot zijn leerlingen: "Kijk naar de mooie lelies in het veld. Zij zijn veel mooier, zij hebben veel meer grootsheid dan zelfs Koning Salomon had, omgeven door al zijn pracht." Wat is het geheim van deze arme leliebloemen? Het geheim, zegt Jezus, is dat zij niet aan morgen denken, zij leven nu. Leven is nu, dus er is geen behoefte om het te bereiken. Het is reeds hier! Je zit erin!

Kabir zegt: Je bent als een vis die dorst heeft in de oceaan. Je bent erin geboren, je bent er een deel van, je leeft erin, je bent er een manifestatie van en je zult erin verdwijnen. Je bent net als een golf in de zee. Maar de vis heeft dorst in de zee omdat ze nadenkt over een andere zee, een ander leven, een andere tijd, een andere ruimte, een soort koninkrijk van God.

Laat al die nonsens varen! Er is geen ander koninkrijk van God dan dit moment. En de bomen zijn er al in, de bergen zijn er reeds in, de sterren zijn er al in -- enkel de mens is er buiten gevallen, enkel de mens is verdwaald. En de reden waarom het met de mens verkeerd is gegaan: zijn poging om het te grijpen, het te begrijpen, om er een verstandelijk systeem van te maken waarin alles logisch past. Het bestaan is paradoxaal; als je probeert om het logisch te maken zul je daar nooit in slagen, je zult het nooit kunnen grijpen.

Bhagwati, je zegt:

OSHO, U ZEGT DAT DE GANS ER AL UIT IS, WAAROM VOELT HET ZO ONMOGELIJK OM DIT TE VATTEN?

Omdat ze er al uit is! Zie het gewoon, denk er niet over na. Een moment van denken en je bent heel ver weg. Pieker er niet over, zie het gewoon. Het is geen kwestie van er steeds maar weer over te denken, almaar in een cirkel, het is geen kwestie van grote rationaliteit, of filosofische scherpzinnigheid, of logische efficiëntie. Het is geen kwestie van een getrainde mind; het is een zaak van een onschuldig hart.

Zie het gewoon! Veeg alle tranen uit je ogen, veeg al het stof dat zich erop verzameld heeft weg uit je ogen, en kijk gewoon naar het bestaan. Een blad dat van de boom valt kan je verlichting worden. Boeddha werd verlicht toen hij in de morgen de laatste ster zag verdwijnen. Toen de ster verdween, werd Boeddha verlicht.

Verlichting is niet iets wat je moet presteren, het is iets van je eigen natuur. Dus probeer niet achter je eigen staart aan te gaan. Je moet wel eens honden gezien hebben die dat doen.... Honden zijn erg filosofisch, Aristoteliaans; zij leiden aan Aristotelitus! Je kunt ze in de wintermorgen zien genieten van de zon, maar ze kunnen niet echt genieten vanwege hun staart. Die staart is altijd daar; zij willen die graag vastpakken. Zij springen, de staart springt weg, zij springen sneller -- een logische conclusie: je hebt niet vlug genoeg gesprongen, je moet je meer inspannen. Hoe meer moeite ze doen, des te sneller springt de staart -- en zij

beginnen gek te worden. Het is de eigen staart van de hond; het is niet nodig om daar achteraan te gaan.

Bestaan, verlichting, waarheid -- ze horen allemaal bij jou. En het is allereerst niet nodig om te grijpen of te presteren.